

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217208850
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7217208850.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu M.. Y. M., bytom v Y., Č. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Jánom Cáfalom, advokátom so sídlom v Košiciach, Murgašova č. 3 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 13.7.2018 č.k. 15C/12/2017-263 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 4.974,24 eura s 5% úrokom z omeškania zo sumy 3.636,64 eura od 23.2.2017 do zaplatenia a zo sumy 1.337,60 eura od 10.7.2017 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti ohľadom príslušenstva pohľadávky m e n í rozsudok tak, že v tejto časti žalobu z a m i e t a.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 4.974,24 eura s 5% úrokom z omeškania zo sumy 3.636,64 eura od 23.8.2016 do zaplatenia a zo sumy 1.337,60 eura od 12.1.2017 do zaplatenia, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcom rozsahu ohľadom úroku z omeškania žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu titulom náhrady škody.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach uzneseniami zo dňa 11.5.2011, 20.10.2011 a 10.7.2012 vzniesol žalobcovi obvinenia za zločin neodvedenia dane a poistného. Žalobca proti uvedeným uzneseniam podal sťažnosť, ktoré boli prokurátorom ako nedôvodne zamietnuté a následne prokurátor podal obžaloby. Rozsudkami Okresného súdu Košice I zo dňa 17.8.2015, 24.8.2015 a 29.10.2015 bol žalobca spod obžalôb oslobodený, podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku. Ďalej súd vychádzal zo zistenia, že v priebehu týchto trestných konaní si žalobca zvolil advokáta, ktorému na základe faktúry č. 201/2016 vyplatil advokátsku odmenu v sume 668,52 eura, na základe faktúry č. 202/2016 sumu 1.968,12 eura a na základe faktúry č. 902/2016 sumu 1.337,60 eura. V rámci svojej obhajoby žalobca objednal znalecký posudok č. 13/2012, za ktorý zaplatil znaleckému ústavu 1.000,00 eur.

4. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že žalobcom uplatnený nárok zo zodpovednosti štátu za škodu je potrebné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012. Vychádzal zo všeobecne prijímaného záveru, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania a teda že pre posúdenie zákonosti začatia trestného stíhania nie je rozhodujúcim ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale či sa toto podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Znamená to teda, že pokiaľ bol žalobca spod obžaloby v uvedených prípadoch právoplatne oslobodený, jeho pôvodné podozrenie sa nepotvrdilo, preto uznesenia o vznesení obvinení nemožno inak ako považovať za nezákonné. Ďalej súd vychádzal zo všeobecne prijímaného extenzívneho výkladu ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. majúca za to, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie, či zmena nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. Súd bol teda toho názoru, že oslobodením žalobcu spod obžaloby došlo k zrušeniu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a to príslušným orgánom a tým naplnením predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

5. Pri uplatnení náhrady škody vychádzal súd z ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré do rozsahu náhrady škody výslovne zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli tiež v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, pokiaľ bolo zrušené. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca zvolenému advokátovi v trestnom konaní JUDr. Jánovi Cáfalovi zaplatil odmenu náhrady hotových výdavkov za obhajobu v sume 3.974,24 eura a v príčinnej súvislosti s trestným konaním vynaložil žalobca ďalšie náklady (za vyhotovenie znaleckého posudku č. 13/2012) v sume 1.000,00 eur, čo žalobca preukázal vkladom hotovosti. Súd teda na základe toho dospel k záveru, že žalobcovi v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním na podklade nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľa uzneseniami o vznesení obvinenia vznikla škoda vo výške istiny uplatneného nároku, za ktorú zodpovedá štát. Otázku legitímácie generálnej prokuratúry, ktorá koná za štát vo veci náhrady škody posúdil podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Táto úprava za štátny orgán oprávnený konať za štát tiež v prípade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní za situácie, keď prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, ustanovuje Generálnu prokuratúru SR. V prejednávanej veci Okresná prokuratúra Košice I uzneseniami zamietli sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniu vyšetrovateľa a podali v trestných veciach obžalobu na súde. Preto legitimovaným konať za štát vo veci náhrady škody podľa názoru súdu bola od 1.1.2013 Generálna prokuratúra SR.

6. Spolu s istinou uplatnenej pohľadávky súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.636,64 eura od 23.8.2016 do zaplatenia a zo sumy 1.337,60 eura od 12.1.2017 do zaplatenia vychádzajúc z toho, že splatnosť záväzku na peňažné plnenie nastala prvého dňa po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žiadosť zo dňa 18.8.2016 bola nesporne doručená žalovanej dňa 22.8.2016, pričom nasledujúcim, teda dňom 23.8.2016 však žalovaná s plnením peňažného záväzku dostala do omeškania. Nakoľko žalobca nepreukázal presný dátum doručenia žiadosti zo dňa 5.1.2017, súd vychádzal z názoru, že táto žiadosť mohla byť doručená žalovanej najneskôr do 6 dní od jej podania na pošte, teda 5.1.2017 a preto nasledujúcim dňom 12.1.2017 sa podľa jeho názoru žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu vo výške 1.337,60 eura.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

8. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol, resp. aby rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. V odvolaní uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalovanej samotný fakt oslobodenia spod obžaloby je síce rozhodujúcim, ale nie je jediným a výlučným meradlom opodstatnenosti trestného stíhania a je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti a dôvody vznesenia obvinenia, aby bolo možné konštatovať, že právomoc orgánov činných v trestnom konaní bola vykázaná v rozpore so zákonom. V predmetnej veci súd prvej inštancie opomenul vyhodnotiť z hľadiska potreby posúdenia dôvodnosti uznesenia o vznesení obvinenia niektoré

zásadné odlišnosti. Dôvodom, pre ktorý bol žalobca ako obvinený spod obžaloby oslobodený nebola priamo ani nepriamo skutočnosť, aby vznesené obvinenie a príslušný postup malo vady, ktoré by predmetné rozhodnutie alebo postup robili nezákonným. Dôvodom oslobodenia žalobcu ako obvineného spod obžaloby bola zmena dôkaznej situácie v štádiu súdneho konania, kedy žalobca ako obžalovaný obstaral znalecký posudok, ktorého závery boli v rozpore so znaleckým posudkom, ktorý bol podkladom vznesenia obvinenia a súčasne stav nejednotnej súdnej praxe v otázke výkladu pojmových zákonov trestného činu neodvedenia dane a poistného. Zastáva preto názor, že za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie, ktoré nemalo zákonný podklad v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré bolo síce v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím, ale na základe dokazovania, resp. vyhodnotenia dôkazov vykonaného po jeho vydaní bol v trestnom zákon ustálený jej záver. V danom prípade navyše v časti nákladov vo výške 1.000,00 eur vynaložených na obstaranie znaleckého posudku išlo o náklady na dôkazy obstarané v trestnom konaní, ktorých kompenzáciu v prípade oslobodenia spod obžaloby rieši iná právna norma (§ 119 ods. 3 Trestného poriadku). Zámena inštitútu kompenzácie nákladov na obstaranie dôkazov v trestnom konaní je inštitútom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nesprávna interpretácia zákona. Žalovaná teda zastáva názor, že nemožno automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nebolo dovŕšené odsudzujúcim rozsudkom považovať za nezákonné a všetky náklady vynaložené v takomto konaní považovať za škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Podľa jej názoru ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nepozná prípad nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré by bolo nezákonné práve tým, že následne v trestnom konaní by bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Takýto výklad je v striktnom rozpore s ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý policajtovi ukladá povinnosť bez meškania vydať uznesenie obvinenia v prípade, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Aby táto zákonná licencia mohla byť predmetom odškodnenia z dôvodu nezákonného rozhodnutia, musí byť splnená podmienka, že táto zákonná licencia bola v tej ktorej konkrétnej veci vykoná v rozpore so zákonom. Z vyšetrovacích spisov a samotných uznesení vzneseného obvinenia jednoznačne vyplýva, že zákonné predpoklady na postup v zmysle § 206 Trestného poriadku boli splnené a iný postup do úvahy neprichádzal. V prejednávanej veci žalobca nepoukázal v žalobe a súdy nekonštatovali nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup prokurátora inak, ako odkazom na výsledok trestného konania a teda nebol preukázaný právny titul svedčiaci pre odškodnenie žalobcu, čo pokladá za nesprávne právne posúdenie. Podľa jej názoru správne právne posúdenie veci malo byť také, že žalobca nepoukázal v žalobe a nepreukázal v konaní konkrétne porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní a žaloba mala byť zamietnutá. Žalovaná má teda za to, že v danej veci nebola preukázaná existencia právneho titulu na náhradu škody ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu. Je toho názoru, že správnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že uznesenia, ktorými boli žalobcovi vznesené obvinenia v jednotlivých trestných veciach by mali byť nezákonné, sa nemožno stotožniť.

10. V odvolaní ďalej namietala, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj dobu omeškania, za ktorú žalobcovi priznal úroky z omeškania, ak súd považoval za prvý deň omeškania splnenie uplatneného nároku v deň nasledujúci po dni, kedy mali jej byť doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody. Priznané úroky tak považuje, pokiaľ ide o ustálenú dobu omeškania v rozpore s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Citovaná právna úprava výslovne spája účinky omeškania najskôr s momentom oznámenia, že nárok na náhradu škody nebude uspokojený. Viazanie počiatku doby omeškania na doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie by bolo popretím významu tohto konania, ktorého výsledku až následne závisí dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu na súde.

11. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

12. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné iba vo vzťahu k príslušenstvu pohľadávky.

13. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že oslobodenie žalobcu spod obžalôb má rovnaký význam ako zrušenie

uznesení o vznesení obvinení, teda oslobodením žalobcu spod obžalôb došlo k zrušeniu nezákonných rozhodnutí o vznesení obvinení, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalobe vyhovel.

14. K odvolaniu žalovanej je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že „v danej veci žalobca nepoukázal v žalobe a sudy nekonštatovali nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup prokurátora inak, ako odkazom na výsledok trestného konania (oslobodenie spod obžaloby) a teda nebol preukázaný právny titul svedčiaci pre odškodnenie žalobcu ...“.

15. Podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

16. Podľa § 6 ods. 2 zákon ač. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

17. Aj keď zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, správne súd prvej inštancie poukázal na judikatúru súdov, ktorá dospela k záveru, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím alebo vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ide o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Podstata tohto nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania alebo v jeho priebehu, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

18. Z uvedeného dôvodu preto nemožno súhlasiť ani s názorom žalovanej, že „Civilné sudy majú zakaždým v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. skúmať, či došlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v Trestnom poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní“. Je tomu tak preto, že právomoc súdov v občianskom súdnom konaní vyplýva z § 3 C.s.p., podľa ktorého sudy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Za súkromnoprávny spor a inú súkromnoprávnu vec nemožno považovať skúmanie porušenia základných zásad trestného konania, resp. prípadne nesprávny úradný postup prokurátora, preto výsledok trestného konania je rozhodujúci pre posúdenie (ne)zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Skutočnosť, že sa jedná o ustálenú rozhodovaciu prax vyplýva nielen z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/15/2009, ale aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, SR a nálezov Ústavného súdu ČR a Ústavného súdu SR (jedná sa o rozhodnutia sp.zn. 1Cz/6/90, 1Cdo/53/1993, 4Cdo/183/2009, 3Cdo/194/2010, 7Cdo/145/2011, nálezy Ústavného súdu ČR III.ÚS 2201/2010, IV.ÚS 642/05, II.ÚS 590/08, III.ÚS 1976/09, nálezy Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 25/2011 a PL.ÚS 35/09). Nebolo preto potrebné v konaní zo strany žalobcu preukazovať porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ale postačuje, ak žalobca v konaní preukázal výsledkom trestného konania nezákonnosť uznesení o vznesení obvinení.

19. Za nedôvodné považuje odvolací súd odvolanie žalovanej aj v časti ohľadom priznaného nároku vynaložených nákladov v sume 1.000,00 eur za vypracovaný znalecký posudok.

20. Podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku dôkazy môžu obstarávať aj strany na vlastné náklady. V prípade oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. a/, b/ alebo c/ nahradí účelne vynaložené náklady obvinenému štát.

21. Je nesporné, že žalobca v danom prípade bol oslobodený spod obžalôb podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, preto žalovaná v zmysle citovaného zákonného ust. § 119 ods. 3 Trestného poriadku má povinnosť mu nahradiť účelne vynaložené náklady, za ktoré treba považovať aj náklady na vypracovanie znaleckého posudku v konaní. Dôvodne preto súd priznal žalobcovi sumu 1.000,00 eur titulom účelne vynaložených nákladov znaleckého dokazovania.

22. Za dôvodné však považuje odvolací súd odvolanie žalovanej v časti ohľadom príslušenstva pohľadávky.

23. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo neuspokojenej časti na súde.

24. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že nárok na náhradu škody má príslušný orgán uspokojiť najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Inými slovami povedané, účinky omeškania nastanú najskôr uplynutím šiestich mesiacov od prijatia žiadosti.

25. V prejednávanej veci súd prvej inštancie pri ustálení začiatku omeškania žalovanej vychádzal z nesprávneho názoru, ak začiatok plynutia omeškania žalovanej určil nasledujúcim dňom po prijatí žiadosti na náhradu škody. Uvedený názor je nesprávny, nakoľko ako bolo uvedené, účinky omeškania nastali najskôr až uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, preto v uvedenej časti ohľadom príslušenstva pohľadávky považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny.

26. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odvolanie žalovanej bolo dôvodné iba v časti ohľadom príslušenstva pohľadávky, preto odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok vo veci samej a v časti príslušenstva pohľadávky potvrdil a v časti príslušenstva od 23.8.2016 do 22.2.2017 a v časti od 12.1.2017 do 9.7.2017 podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že v tejto časti žalobu zamietol.

27. Výrok o trovách konania vyplýva z ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má úspešný účastník, v danom prípade žalobca, preto mu súd priznal náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania v celom rozsahu vzhľadom na to, že žalovaná mala v konaní úspech len v nepatrnej časti ohľadom príslušenstva pohľadávky.

28. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).